

[Janne Normann]

vet udtrykt flere gange fra denne talerstol, sidst og stærkest vel af fru Tove Jørgensen her for et øjeblik siden.

Vi glæder os også over, at forældre og brugere af forsorgen får øget indflydelse på området, ligesom vi finder det rimeligt, at der bliver betalt for det rene pasningsbehov i daginstitutionerne. Det er igen et skridt henimod en normalisering.

Endelig er vi tilfredse med planerne om aflastningspladser i de eksisterende institutioner, sådan som det er foreslået her.

Jeg skal så bare sige, at vi stemmer for socialministerens ændringsforslag, medens der ikke er nogen af mindretallets ændringsforslag, vi kan gå ind for.

Alice Hedegaard (DR):

Retsforbundet frygter, at særforborgens udlægning til amterne vil skabe ulige forhold for klienterne, idet vi ikke mener, at lovforslaget i sin formulering sikrer imod dette. Retningslinjerne for serviceniveauet burde have været sikret bedre gennem loven. De af mindretallet stillede ændringsforslag vil give bedre retningslinjer for amterne og sikre en mere ensartet behandling af klienterne. Vi vil derfor stort set kunne stemme for disse ændringsforslag, ligesom vi vil stemme for socialministerens ændringsforslag, hvor vi specielt er tilfredse med de skærpede regler for fiksering af klienterne.

Retsforbundet ville kunne stemme for lovforslaget, hvis mindretalsændringsforslagene blev vedtaget, men med den nuværende formulering af lovforslaget vil vi ikke kunne medvirke til dets vedtagelse.

Socialministeren (Eva Gredal):

Må jeg først takke udvalget for det store arbejde, der er udført siden lovforslagenes første behandling. Udvalget har gennem en lang række møder på de få måneder, der er gået, foretaget en meget grundig og hurtig behandling af dem. Der har været meget stor interesse blandt samtlige medlemmer af udvalget, herom vidner de mange spørgsmål og de mange henvendelser, som udvalget har bedt mig besvare og kommentere. Der er også, som det fremgår af ordførernes indlæg her i dag, bred enighed om forslagene blandt de partier, der var med til at gennemføre bistandsloven.

Inden jeg kommenterer nogle af de bemærkninger, der er faldet i dag, bemærkninger, som også findes i de forskellige mindretalsindstillinger i udvalgsbetænkningen, vil jeg tillade mig samlet at kommentere de hovedpunkter, der går igen i de fleste af mindretalsudtalelserne.

Det drejer sig om spørgsmålet om udlægningen af den øvrige særforborg eller, som nogle har valgt at kalde den, den lille særforborg, uagtet det drejer sig om ca. 1/3 af hele særforborgen. Det drejer sig om udlægningens neutralitet over for det eksisterende serviceniveau og om finansieringsordningen.

Det er især CD og DKP, der foretrækker en opsplitning af særforborgen, idet de går imod udlægningen af den øvrige særforborg, i hvert fald for tiden. Men når jeg ser på de begrundelser, der er anført i udvalgsbetænkningen og fra ordførernes side, må jeg sandelig sige, at argumentationen forekommer mig meget lidt overbevisende.

Det nævnes, at der gennem udvalgsbehandlingen ikke er ført bevis for, at navnlig den lille særforborg ikke forringes, og så tager man enkelte af handicaporganisationernes betænkeligheder til indtægt for, at forringelser vil blive konsekvensen for denne del af særforborgen, hvis den udlægges. De samme betænkeligheder har man derimod ikke, når det drejer sig om åndssvageforsorgen, selv om det skal erkendes, at en vedtagelse af de ændringsforslag, der er stillet om åndssvageforsorgens udlægning, nok ville gøre det mere berettiget at sætte udlægning i gåseøjne.

Jeg kan endda forstå, at enkelte af handicaporganisationerne har givet udtryk for betænkeligheder. Det er ganske naturligt at føle en vis usikkerhed, når der skal ske ændringer. Jeg mener imidlertid, at vi på alle væsentlige punkter fuldt ud har imødekommet handicaporganisationernes ønsker. Her tænker jeg især på reglerne om bevarelse af brugerindflydelse og af de særlige konsulentordningers tilknytning til de enkelte handicaporganisationer.

Hertil kommer, at det under udvalgsarbejdet gang på gang er blevet slået fast, at der en en lang række garantier, som netop sikrer mod den risiko, der selvfølgelig kunne opstå for forringelser inden for de enkelte områder. Jeg skal pege på hele udbygningsplanssystemet, på pligten til at overtage institutionerne, på personalets samlede overførsel